

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 529/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, ВП, чији је заступник Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2184/2024 од 25.09.2024. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2184/2024 од 25.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2184/2024 од 25.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2184/2024 од 25.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П1 17/2022 од 11.04.2024. године, којом је усвојен захтев тужиоца и утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду у ВП од стране ББ, команданта ВП, и то недавањем радних задатака и не дозвољавањем да извршава своје дужности, почев од 26.04.2021. године и забрањено је мајору ББ, команданту да даље врши злостављање односно понављање злостављања, те је тужена дужна да обезбеди извршење наведене забране злостављања односно понављања злостављања и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 111.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђено је да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране мајора ББ, команданта ВП, и то недавањем радних задатака и недозвољавањем да извршава своје дужности, те је забрањено да исти даље врши злостављање, односно понављање злостављања, а тужена је дужна да обезбеди извршавање наведене забране злостављања. Тужена није доказала да у конкретном случају понашања описана од стране тужиоца о којима су се у току поступка изјашњавали сведоци немају карактер злостављања на раду, те да у односу на тужиоца у радном окружењу није било поступања које се огледало у недавању радних задатака и недозвољавању тужиоцу да извршава своје дужности које се може оквалификовати као злостављање на раду, имајући у виду одредбу члана 12. Правилника о правилима понашања послодаваца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања на раду.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/2010), спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор. Ставом 5. истог члана прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.10.2022. године. Побijана вредност предмета спора је 1.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић